

Kjære slektninger og venner!

Ingen snø, men sol og varme, ingen reklame i postkassen, ingen nisser i butikker. Ingen kjøpepress, ingen press på å bake 7 sorter kaker eller gjøre storreingjøring, m.a.o. ingen norsk julestemning. Det eneste som minner om at julen nærmer seg er kalenderen på veggen. Og det eneste som gnager nå, er uskrevet julebrev som jeg (Maisa) prøver å snekre sammen i tropevarmen.

I januar reiste hele vår familie til Kenya/Tanzania for å besøke Marita sine i Nairobi og å delta i Haydom sykehus sitt 50-årsjubileum 15.01.05, - en svært kjekk og flott opplevelse. I Haydom ble vi nærmest hjernevasket til å komme tilbake dit for arbeid. Hele vinteren og våren levde vi så med uro. Til slutt sa vi til Gud at Han måtte stenge døren med et smell slik at også vi kunne høre det. Men intet smell kom og nå har vi vært i Bunda i snart syv uker. Misjonens ledelse plasserte oss her, ikke i Haydom. Vi får tro at det er rett slik. Vi reiste sist fra Bunda sommeren 2001, fra Haydom så lenge siden som sommeren 1989.

I sommer var vi ikke en familietur til Finland. Marita sine kom til Norge for ferie pga bryllup til Gunsteins lillebror. Vi fikk lokket min over 88 år gamle mor til Volda for knapt to uker og var dermed hele storfamilien samlet noen dager. Det var kjekt, mye program for mormor og oldemor! Reidulf sluttet på jobb i slutten av august og ble operert for brokk, hadde også en uke ferie ("seniluke"...) til gode. Jeg arbeidet t.o.m. 15.09., hadde så bare to uker til å avvikle kontoret mitt, sette huset vårt i stand for fire kjekke jenter (to andre hadde flyttet inn nede allerede i midten av august) og pakke alt vi skulle ha med oss på flyet. Denne gangen skulle vi ikke ha "storbagasje", så vi måtte ta harde valg hva som skulle få være med, jobbet natt og dag og så vidt nådde nattbussen til Oslo 29.09. Etter en dag på hovedkontoret på Fjellhaug, tok vi fly til Finland for å ta avskjed med mine. Mor var ikke så glad for utreisen vår, men hun er ikke avhengig av min hjelp, foreløpig klarer hun alt selv. Siste helgen var vi i Tønsberg hos Jørn Asle som er der på sykehuset i turnustjeneste til februar, da flytter han til Målselv i kommunehelsetjenesten, og hos Kaisa som arbeider andre året som barne- og ungdomssekretær i Vestfold krets av NLM. Dit kom også Matti som ennå studerer jus i Oslo. Siste natt i Norge var vi hos Sylvi og Bjarne, Reidulfs tvillingbror i Strømmen. Kaisa og Matti (Jørn Asle var alt på vakt) kjørte oss 10.10. tidlig om morgenen til Gardermoen. Første gangen vi reiste ut bare vi to - stusselig!

I Nairobi ventet familien Ohma med våre to kjekke barnebarn. Mats Adrian er en fornuftig kar med sine vel 31/2 år, han elsker bøker og høgtlesing. Det gjør på sin måte også Anina Helen på vel 11/2 år. Hun kan ikke ennå gå, hun bare springer! Hun er av helt annet temperament enn sin avbalanserte storebror, en liten hissigpropp, men festlig, og snakker alt en del. Vi ble i Nairobi nesten to uker for å få noen stempler inn i passene for å kunne returnere til Kenya uten å betale hver gang. Det var godt å få seg en pustepause.

Til Bunda kom vi 22.10. og ble godt mottatt med heimelaget pizza av Elisabeth og Knut Ole Østertun med Reidun Beate. Vi hadde med deres to gutter fra skoleheimen i Nairobi, de skulle ha høstferie heime i Bunda. Familien kom hit i august og er i evangelisk arbeid både i Issenye og Majita. Bunda er midt imellom, derfor leier misjonen nabohuset her for dem fra sykehuset. De har tidligere vært misjonærer i Kenya. Vi bor i huset vi bodde i under vårt første opphold i Bunda -93-94. En uke drev vi med div. offisielle besøk, utpakking, innkjøp etc. Så begynte Reidulf som kirurg på sykehuset. Han bekymrer seg over pasienter både dag og natt selv om han slipper vakter, blir bare innkalt ved noe helt spesielt. Han er ofte frustrert over alt som mangler, fra sytrå til instrumenter, til medarbeidere og vann - standarden har nok fallert på disse årene. Vi har vært uten vann i springen opptil 5 dager i strekk selv om Afrikas største innsjø er bare noen kilometer unna. Men pumpen i byen er i ustand, eller der er ikke diesel eller, eller.. Verst er det da på sykehuset. Vi har samlet vann i en stor, ny regnvannstank og i tønner. Etter en oversvømmelse inne i huset en morgen med mye flaggermuslort seilende rundt oss, ble vanntanken oppe på loftet endelig reparert og den fylles når der er vann i springen og gir nok vann til handvask på toalettet og på badet og skylling av toalettet, om vi bruker vann sparsomt - og det lærer en her! "Dusj" har vi opprettet i bakgården mellom vanntønnene med hjelp av vaskefat og bøtte. Reidulf etterlyste vannet fra fjellet, men den kilden hadde de "glemt" og den nye overlegen visste ikke om den! Det viste seg at pga. manglende vedlikehold hadde røret gått tett. Nå er det ordnet og sykehuset har fått rikelig vann derifra, det har regnet godt siste tiden og vi har hatt vann i springen flere timer hver dag, t.o.m. på søndag!

Jeg har ikke begynt på sykehuset ennå. Fikk en hushjelp for knapt 3 uker siden. Så jeg er husstellærer på full tid! Hun er kona til en av våre evangelister, vi kjenner familien fra før. Hun er bare 27 år gammel, men mor til fire. De bor i en jordhytte uten vinduer, men har planer om å bygge et bedre hus. De trenger penger, derfor er fast arbeid verdifullt selv om daglønnen er bare vel 10 kroner. Evangelistene får ikke lønn, bare litt lommepenger, vel 30 kr i måneden. De dyrker jord, men avlingene har vært dårlige siste åra. Hun har aldri stelt i et slikt hus, ikke sett elektrisk komfyr etc før. Hun lager god lokal mat, er lærenem og har alt lært å bake brød. Prøver å pønske på hva jeg kan bidra med i gjetteleiken på sykehuset... Kanskje skal jeg starte diabetes-

poliklinikk og også ta meg av pasienter med høgt blodtrykk? Det har begynt å komme noen hvite med sine helseproblemer. Ryktene sprer seg fort...

Mosjon får jeg mest av å bære vassbøtter og å jage apekatter og bavianer som kommer i hopetall, vi bor jo rett ved Serengeti nasjonalpark. De klarte å spise alle mangoene våre halvferdige, vi fikk ikke smake en eneste en. Heldigvis er markedet her fullt av forskjellig slags frukt og grønnsaker. To mangoer til hver er deilig kvelds! Vi prøver å gå en tur ved kveldingen. Der er flott utsikt fra en fjelltopp i nærheten, oftest er solnedgangene derifra flotte og vi rekker heim før mørket faller innen en halv time. På søndagene går vi ofte over fjellet til byen og spiser en deilig middag for under 20 kr til sammen for oss to, ikke verdt å streve med koking selv. En uke rakk jeg være syk, spurte Reidulf hvor han ville begrave meg... Det var ikke malaria. Hva det var, vet jeg ikke. Men jeg ble frisk uten medisin, til stor forundring for folk her, de svelger en kur ett eller annet på måfå hver gang de er litt syke. Om jordskjelvet her i øst-Afrika hørte vi om først via Finland, merket ingenting, var på reise til Musoma by den dagen. Men folk her i Bunda sier at det ristet i møbler.

Hele familien skal samles her til jul pluss en familie på 3, venner til Marita sine. Så vi blir 12 rundt bordet. Kjekt! Vi skal om et par dager til Nairobi for å møte dem der først, kommer hit en uke før jul med guttene, resten kommer lillejulaften. Matti har ferie i seks uker, Kaisa har permisjon plus ferie i to måneder. Jørn Asle fikk ordnet ferie for vel tre uker og må reise 2. juledag tilbake til Nairobi og dagen etter til Norge.

Jeg savner ikke norsk julestemning med alt sitt stress! Det som stresser mest her, er all fattigdommen rundt oss, vi føler oss ofte hjelpeløse. Vi vil heller ikke ukritisk dele ut penger, har heller ikke ubegrenset å dele ut. Vi minner oss selv om at vi ikke kom hit først og fremst for å dele ut penger, men for å arbeide på sykehuset og leve ut vår kristne tro i hverdagen. Av og til kan det bety også pengehjelp, mange tigger, men å hjelpe virkelig krever visdom, "snyltere" kan være mange.

I høst har jeg ofte kommet over ordet i Rom. 8: 3 som inneholder juleevangeliet: ***"For det som var umulig for loven, fordi den var maktesløs på grunn av kjødet, det gjorde Gud, da han sendte sin egen Sønn i syndig kjøds lignelse, for syndens skyld, og fordømte synden i kjødet"***. Et kjært ord for meg er også Jesu egne ord om sitt komme i Luk. 19: 10: ***"For Menneskesønnen er kommet for å søke og frelse det som var fortapt."*** Ofte undres jeg over at Jesus fant også meg for snart 40 år siden! Og den egentlige grunnen til å være her ligger i dette: å vitne i ord og gjerning om Ham som kom for alle folkeslag og som kan gjøre virkelig rik! Vi ønsker dere alle **VELSIGNET JULEFEIRING I JESU NAVN OG GODT NYTT ÅR 2006!**

Reidulf og Maisa
(Haydom januar 2005)

Maisa og Reidulf

Adr. P. O. Box 345, Bunda, Tanzania
Mobil +255 787 101176 (Maisa), +255 787 101178 (Reidulf)
Vanlig tlf +255 28 262 1189
E-postadr. mr.lille@gmail.com

Mats Adrian
(januar 2005)

Anina Helen
(mai 2005)

P.S. Det er ingen hemmelighet at jeg, Maisa, fyller 60 år 18.05.06. Men ikke bekymre dere, godt folk, om presanger!

Om noen vil huske på meg med mer enn ei helsing via sms/post/e-post, kan dere støtte studier til noen gilde tanzanianske ungdommer som vi lovet å støtte før vi bestemte å komme hit og visste at vi skulle gå ned i lønn en del hakk. Pengene kan settes på min konto 3991.04.70667, merk bursdagspresang. Jeg skal fortelle da i takkebrev mer om disse ungdommene og hva de driver med. Selv har jeg mer enn nok av alt og vil helst ikke få mer å dra på... D.S.